

Conteaza!

Anul IV, nr. 1(6),
ianuarie - iunie 2013

**LICEUL TEHNOLOGIC „VASILE CONTA“
TÂRGU-NEAMŢ**

ROMÂNIA
MINISTERUL EDUCAȚIEI, CERCETĂRII, TINERETULUI ȘI SPORTULUI

DIPLOMA

Se acordă TITLUL de LAUREAT
categoriei REVISTEI „CONTEAZĂ!”
din clasa - de la Lic. ec. „V. CONTA”
din localitatea Tg. NEAMȚ județul NEAMȚ
la concursul / olimpiada NĂȚIONALĂ a REVISTELOR SCOLARE
etapa națională / internațională
desfășurată la BUCUREȘTI în perioada mai - iunie 2012

Președintele comisiei,

Nr. 3666 Data

*Mulțumim celor care au contribuit la succesul nostru.
Mulțumim cititorilor noștri care fac posibilă apariția ritmică a revistei.
Mulțumim celor care reușesc să-și rupă din timpul lor
pentru a colabora la realizarea revistei:*

„CONTEAZĂ!”

Pledoarie pentru ARS OECONOMICA

Proiectul „Ars Oeconomica” se încadrează în categoria manifestărilor științifice și culturale ce abordează într-o manieră integrată știința economică și cultura. Este un prilej al manifestării imaginației participanților, care pot prezenta, dezbate și disemina informații pe un teren foarte vast, într-o formă proprie. Cunoașterea preocupărilor și realizărilor cadrelor didactice și ale elevilor în domeniul tematicilor abordate, inițierea de noi contacte profesionale între specialiști, între instituțiile din țară și de peste hotare, crearea de parteneriate, stimularea creativității elevilor, identificarea și utilizarea de noi informații, benchmarkinguri, abordarea unor proiecte și participări la programe europene constituie obiectivele prioritare ale acestui proiect educațional aflat la a II-a ediție.

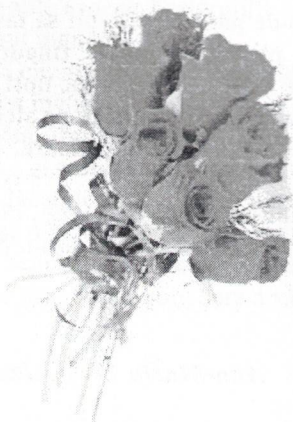
Proiectul vizează două direcții de acțiune: „Patrimoniul economic – ARS OECONOMICA” ce își propune să promoveze lucrările științifice ale cadrelor didactice, să valorifice experiențele școlare în domeniul educației tehnologice actuale, valorizarea achizițiilor și rezultatelor individuale în context național și internațional, dinamizarea interacțiunii dintre școli și „Patrimoniul cultural”, care cuprinde trei secțiuni: „ARS LITTERAE”, „ARS IMAGINIS”, „ARS MAGISTRI”, adresate elevilor și cadrelor didactice.

Vă așteptăm cu mare drag la acest simpozion!
Nu uitați:

Acest simpozion e un prilej de a realiza un schimb de experiență.
Resursele umane vor anima activitatea.
Succesul va înnobila participanții.

Organizatorii vă așteaptă să vă implicați în această activitate.
Elevii economiști vă vor oferi momente de neuitat.
Cadrele didactice vor fi la înălțime.
Onorații invitați vor fi în centrul atenției.
Noutățile ne vor menține interesul.
Omenia va fi la ea acasă.
Munca va fi încununată de succes.
Inimile tuturor vor vibra de emoție.
Calitatea va fi cuvântul-cheie.
Armonia va domina pretutindeni.

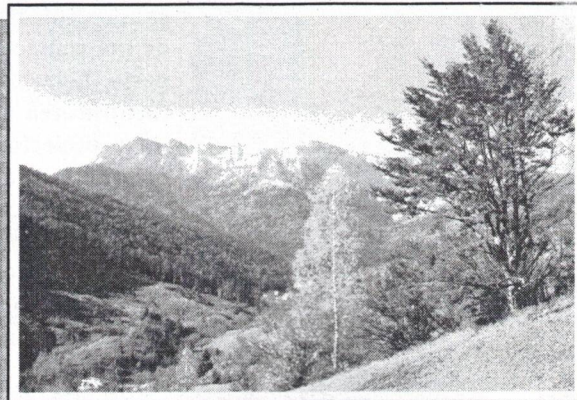
Organizatorii

Amintire, un vis împlinit

Așa descrie Coșbuc splendoarea și măreția străjerului Moldovei - Ceahlăul. Au fost primele gânduri care mi-au venit în minte când am ajuns la poalele Pionului, căci așa se mai numește muntele Ceahlău. Și i-am dat dreptate poetului.

Era vara trecută, prin iulie, pe o vreme frumoasă, când am hotărât să fac o plimbare mai lungă, să mă bucur de vacanță. Ziua de care vreau să vă povestesc, una dintre multele și frumoasele zile de tabără de la Durău, mi-a rămas în amintire ca o zi specială. Mi-aduc aminte de parcă acum s-ar fi întâmplat. Era o zi minunată. Soarele strălucea din plin. Iarba verde și fragedă te făcea parcă să-i simți în gură dulceața, puful pădărilor zbura, păsările ciripeau, iar un vântuleț adia ușor, ca o rochie vaporosă de bal. Ne-am adunat să plecăm în expediție pe munte. Ne-am pregătit eu și colegii de tabără trei zile pentru asta. Și ce pregătiri!? Cum să te orientezi în pădure, cum să-ți așezi cortul, în ce fel să calculezi azimutul și multe astfel de griji, care mai de care mai importante. Și de n-ar ploua! Chiar și așa, câțiva stropi de ploaie n-o să ne împiedice de la „noua aventură”.

De dimineață erau câțiva nori pe cer. Lăsau umbre vaporosă și ușoare, ca ale unor baloane multicolore. Se roteau ca o morișcă de hârtie înfiptă într-un ac. Apoi s-au destrămat ca un caier de lână în care s-au jucat câțiva pisoi năzdrăvani. Acum lumina curge mierie și caldă, aurind calea spre zări tainice.

Urcăm. Poteca șerpuieste neștiută printre stâncile tăcute, iar rădăcinile - șerpi vajnici cât mâna ori cât cotul - așază în fața fiecărui pas trepte bănuite doar. E-n jur o tihnă din vremuri patriarhale, cu foșnet de vânt ce se strecoară printre firele de smarald ale molizilor. S-aud nunți de găze, cu alai de aripi ușoare, iar undeva, departe, un cerb își strigă solitudinea.

Toată tihna aceasta sfântă o tulburăm noi. Zburdăm ca mieii primăvara pe tăpșanul înverzit ca burăticul. Strigăm ca haiducii de codru și ne îndemnăm care e mai iute, care e mai viteaz. E atâta bucurie în noi, de parcă am descoperit o lume nouă, neștiută. Și pentru mulți din tovarășii mei chiar așa era. Când trăiești în aglomerația urbană, asurzit de claxoane și pierdut în „jungla umană” din oraș, astfel de locuri par de pe alt tărâm, din țara basmelor, unde izvoarele spun povești cu zâne și spiriduși. Și fiindcă tot vorbim de izvoare, iată-ne ajunși la Cascada „Duruitoarea”. Un fir de apă, ce parcă răsare din cerul limpede, se înpumează lovindu-se de stâncă și se sparge în roiuri de stropi în care razele soarelui scânteiază în curcubeie multicolore. Fluturi de lumină tresar pe chipurile noastre îmbujorate de urcuș și toți ne scaldăm în răcoarea apei vii ce izvorăște dintre munții ce se bat în capete.

Lăsăm în urmă cascada, cu muzica ei nepământească, și ne avântăm spre picurile semețe pe cărări ameteitoare, ce se sprijină pe margini de hăuri negre și întunecate, de unde parcă te aștepti să iasă balaurii cu șapte capete care să-ți stăvilească înaintarea. Ne întărim puterile cu picurii rubinii ai zmeurei și boabele nestemate ale afinișurilor și iată-ne ajunși pe culme. Ni se deschid porțile către cer. Pășim pe nori, iar vântul ce adie ne spune povești cu feți-frumoși și Ilene Cosânzene. Ne cățărăm precum caprele negre pe steiuri de piatră, până în vârf, aproape de cer. Zarea se deschide în fața ochilor noștri, hartă vie și mișcătoare, iar lumina ne invită la zbor.

Suntem în țara vulturilor care-și revendică ținutul țipând și rotindu-se în cercuri largi, lăsând în urmă dăre de lumină. Mă simt stăpânul lumii, care-mi stă la picioare ca un covor persan, de padișah, pregătit să mă plimbe, ca vântul și ca gândul, unde mi-e voia și unde mă poartă visul.

Iar această amintire triumfă și își găsește un loc în cutiuța minții...

Ana-Maria Filip, clasa a VIII-a B

O acuzare falsă

Un gândăcel dintr-o parte mai îndepărtată a țării venise în zona noastră pentru a-și vizita o rudă care urma să se căsătorească și dădea o petrecere.

Pe drumul de întoarcere, a plecat însoțit de un prieten, însă acest „amic” s-a abătut de la drumul destinat insectelor. A fost avertizat de însoțitorul său, dar nu l-a luat în seamă. Această abatere, în justiția gândacilor, este considerată drept un lucru foarte grav, uneori pedepsit chiar cu moartea, deoarece nu au voie să tulbure liniștea oamenilor, care pot oricând să se răscoale împotriva lor.

Aproape de casă a fost prins de organele de poliție. Fiind noapte, aceștia nu au putut distinge foarte bine trăsăturile feței făptașului. Ajuns în instanță, acesta a recurs la un lucru foarte grav:

- Pârâatul Gândăcescu Insecticel este acuzat de abatere de la aerostrada destinată găzelor pe o perioadă îndelungată, conform legii 398 din Codul Penal al Insectelor, fapta dumneavoastră este sancționată cu pedeapsa capitală.

- Onorată instanță, clientul meu nu ar face niciodată așa ceva. Constrâns de împrejurări, este nevoit să recunoască faptul că prietenul său care l-a însoțit într-o călătorie a mers pe drumul neadecvat.

- Aveți dovezi?

- Desigur! Domnii polițiști care au anchetat cazul recunosc că domnul Insecticescu Gândăcioi a săvârșit această faptă penală.

Însă avocatul a uitat să spună că al său client a apelat la șiretlicuri pentru a atrage poliția de partea lui.

După o deliberare lungă, s-a hotărât:

- Luând în considerare declarațiile martorilor, vom chema în instanță pe acuzatul Insecticescu Gândăcioi.

Peste câteva zile, acesta primi o citație prin care este rugat să se prezinte la Tribunalul Insectelor. Uimit de numele reclamantului, gândăcelul îi făcu o vizită „prietenului” său pentru a-i cere socoteală.

- Dragul meu amic, nu am avut ce face, trebuia să mă salvez. Doreai să mor?

- Nu vreau, dar tu asta îți dorești, să fiu acuzat și pedepsit pentru fapta ta? Te rog să te prezinți la judecătorie pentru a-ți recunoaște vina.

- Bine, dacă asta vrei!

Trecu timpul, iar momentul adevărului sosi. În sala de judecată însă, mincinosul nu sosi...

- Pârâatul!

- Se află în sală.

- Reclamantul!

- Stimate domnule judecător, clientul meu nu s-a putut prezenta astăzi, din motive de sănătate.

- Onorată instanță, cetățeanul Insecticescu nu ar săvârși niciodată fapte de natură penală. Acuzațiile aduse sunt false!

- Domnule avocat, declarațiile martorilor spun cu totul altceva. De aceea, conform Constituției, trebuie să dăm curs unui mandat.

- Dar... clientul meu are cazierul curat!

- Proces încheiat!

Acuzatul, încătușat, a fost dus la închisoarea unde trebuia să-și ispășească pedeapsa, în casa unui copil care dormea... și cum se știe foarte bine, atunci când te odihnești orice zgomot devine insuportabil.

- Gândăcelule de ce nu te duci la casa ta? Dacă te va vedea tata, te va omori, pentru că lui nu-i plac insectele. Dar mie îmi plac găzele pentru că sunt nevinovate.

Așa a scăpat dragul nostru gândăcel de o pedeapsă pe care nu o merita. Iar fapta mincinosului a fost dezvăluită de un polițist nou, care a văzut pe camerele de filmat întreaga întâmplare.

Un sfârșit de școală emoționant, o vacanță aproape perfectă

Aș vrea să vă spun o poveste - povestea mea de vacanță - și sper să aveți destulă răbdare s-o citiți până la capăt.

Tocmai s-a terminat ultima zi din primul semestru din clasa a III-a. Cu privirile lor care exclamau pline de bucurie că în sfârșit s-a terminat școala, elevii ieșeau din clasele lor cu ghiozdanele destul de grele. Doar Andreea era tristă pentru că ar fi vrut să continue școala, și o salută pe doamna învățătoare, ieșind cu capul în jos. Restul copiilor și-au salutată respectuos profesorii și au plecat la casele lor. În acea zi făcusem tombolă și fiecare dintre noi a câștigat câte ceva. De exemplu, eu am câștigat un lăncișor, o ciocolată și o fundiță de pus în păr. Am exclamat, sărind în sus:

- Yuppi! Yuppi! Yuppi! În sfârșit, a venit vacanța! Peste câteva zile va veni Moș-Crăciun, iar săptămâna viitoare vom trece într-un nou an, 2013!!!

Când ajung acasă, mama mă întreabă:

- Scumpo, ce ai făcut azi la școală?

Eu îi răspund cu zâmbetul pe buze:

- O, mamă, am multe să-ți povestesc, dar hai să începem cu începutul: mai întâi am avut ora de educație fizică, la care domnul profesor i-a pus pe băieți să arunce la poartă, iar nouă ne-a zis să ne facem de cap. Iar noi am ascultat și ne-am jucat: „Tango”, „De-a prinselea” și „De-a v-ați ascuns”, deși nu prea aveam unde să ne ascundem. A doua oră am făcut matematică și cred că am scris numai două probleme grafice. A treia oră am luat mesele colegilor mei: Ștefan, Dumi, Alexandra și Richard, Andreea și Robi. Ei au rămas doar cu scaunele. Și atunci am făcut haz pe seama lor fiindcă păreau pedepsiți să stea în picioare. Astea s-au întâmplat azi la școală.

- Ai avut o zi nemaipomenită, zice mama, dar n-ai vrea să mănânci ceva ca mai târziu să ieșim puțin în oraș?

- Ba da. Te rog, dacă poți, să-mi faci un sandviș! zic eu.

- Bine, îți voi face!

După ce m-am schimbat și am mâncat, m-am odihnit puțin. Apoi am pornit cu mama prin oraș.

Jumătate de oră mai târziu se lasă seara, iar noi încă ne plimbăm, ne uităm prin jur și ne minunăm de ce vedem. Eram în parcul cel mic, parcul visurilor de iarnă, parcul cu numele marelui scriitor Ion Creangă. Fântâna arteziană și copăceii păreau ca iau foc, în culori de la galben, portocaliu și roșu, până la albastru, alb și gri metalic. Mă uitam în jur și credeam că sunt blocată într-o altă lume, frumoasă, în care nu erau pericole, hoți, asasini, nimeni nu te bătea, nimeni nu avea curajul să vorbească urât, nimeni nu prețuia banii mai mult decât sănătatea. Aici, în lumea asta imaginară, era absolut perfect. O adoram și nu voiam să mai plec de acolo.

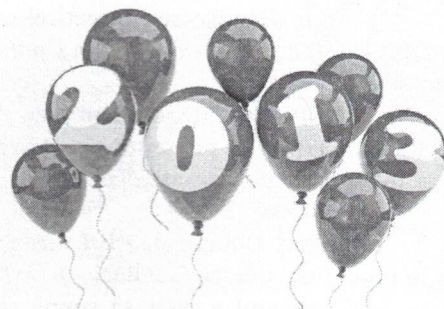
Dar nici parcul cel mare nu era mai prejos. Acolo era un brad mare parcă arzând, iar la baza lui se afla un fel de Moș-Crăciun cam cât mine de mare, cu o sanie la care trăgea însuși celebrul ren al lui Moș-Crăciun - Rudolph. Lângă cei trei se află foisorul parcului, luminat feeric în fiecare colț. Am mers și la patinoar, unde m-am întâlnit cu foarte multe cunoștințe, deci vă imaginați că a fost o seară de vis. Lumina se aprindea, și eu patinam tot mai repede. Cu melodii alese cei de pe patinoar pluteau pur și simplu pe muzica lui Celine Dion - *So This Is Christmas* și Mariah Carey - *All I Want For Christmas Is You...* Prima zi din vacanță a fost una de vis, dar să vedem unde ne mai duce povestea...

A doua zi mă trezesc la ora 10, mă spăl, mănânc, mă schimb și mă duc să o ajut pe mama la treaba pentru Crăciun. Avem multe de făcut: de pregătit mâncare și făcut curat, costume pentru carnaval și ziua tatei, care se apropia în viteză. Așa că țineți-ne pumnii!

Mai întâi mâncarea este gata. Costumele sunt pregătite și decorațiunile sunt puse la punct. Nu mai trebuie decât să așteptăm.

Povestea spune că am mers cu colinda prin tot orașul împreună cu tata și când am ajuns acasă ne era tare frig. Am stat puțin și ne-am încălzit și după aceea am plecat acolo unde ne facem noi de obicei Crăciunul, cu grupul nostru. Am primit și colindători, care ne-au încântat cu colindele tradiționale minunate.

Acolo a venit însuși Moș-Crăciun și și-a descărcat sacul la noi. Fiindcă aflase pesemne că știu și îmi place să patinez, printre cadouri a fost și o geacă specială pentru acest sport de iarnă. Am fost foarte încântată. Mai departe povestea ne duce la Anul Nou, pe care l-am petrecut la Hanul Urșilor unde am asistat la un foc de

artificii absolut fabulos. Astfel, trecerea în noul an s-a făcut cu multă bucurie și cu multe urări de bine din partea tuturor.

A doua seară a fost carnaval și am participat și noi, amuzați și încântați de varietatea și frumusețea costumelor care întruchipau pe domnul scoțian, celebra văcuță Milka, arabi și piratul Barbă Neagră, prințese care trebuie salvate, Oliver Twist, Cei trei muschetari, Alice în țara minunilor, piratul Barbă Roșie, cavalerul negru, doctori, câte și mai câte... Ia să vedem... A, desigur am ajuns la Sfântul Ioan... Pe tata îl cheamă Ioan, iar pe mine Ioana. Cred că o să petrecem frumos... Urați-ne succes!

Ce ziceți? V-a plăcut povestea mea?

Ioana-Karina Arsintescu, clasa a III-a A

Coordonator: profesor învățământ primar Teodora Toarcăș

ANOTIMPURILE ȘI ROSTUL LOR

Întotdeauna m-am întrebat unde se duc anotimpurile. De ce e primăvară? De ce a venit iarna? Unde e vara? Ce a pățit toamna?

Odată, mama mi-a explicat că anotimpurile au fiecare rostul lor și că vin unul după altul în fiecare an negreșit. Eu cred că toate sunt deosebit de frumoase și nu aş renunța la nici unul.

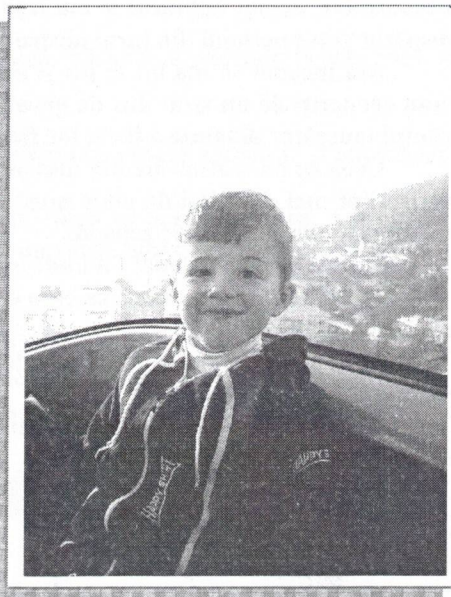
Vara este fiica cea mai strălucitoare a anului și aduce un soare cu raze fierbinți care coc grânelor. Copiii sunt în vacanță la munte sau la mare.

Toamna este zâna belșugului și a bogăției. Razele soarelui se reflectă într-o mulțime de culori prin frunzele copacilor. Aproape nu observăm când copacii rămân goi și norii încep să cearnă steluțe argintii.

Bucuria copiilor este fără margini când se așterne iarna, anotimpul sărbătorilor magice, sezonul săniilor, al schiurilor și patinelor.

Și totuși, primăvara are ceva aparte. Ne bucurăm de primul fir de iarbă, de primul ghiocel, de copacii înfloriți și de soarele cald și vesel.

Și viața o ia de la capăt, iar anotimpurile își reiau hora!

Ștefan Laiu, clasa a II-a B

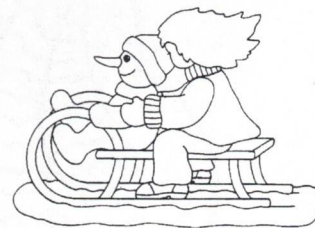
Coordonator: profesor învățământ primar Constanța Popa

Magia iernii

A sosit și cea mai bătrână fiică a anului, iarna. Împărăteasa iernii a sosit într-o caleașcă de fulgi pufoși. Sania ei trasă de renii de gheață alunecă pe covorul alb și sclipitor, iar inima ei de gheață pare un diamant strălucitor. Acum ninge ca-n povești, cu fulgi mari și deși.

Casele sunt acoperite de omătul de argint... parcă au căciuli de nea. Pomii de zahăr stau zgribuliți ca niște ostași de gheață. Natura amortită se încălzește din lumina soarelui palid.

Nu se poate trăi fără acest mirific anotimp! În serile reci și nesfârșite ne lăsăm copleșiți de vraja preafrumoasei zâne și trăim ca-ntr-o poveste, alături de Moș-Crăciun și de renii lui fermecați.

Ștefan Laiu, clasa a II-a B

Coordonator: profesor învățământ primar Constanța Popa

Un vis ciudat

1 Decembrie. Oficial este iarnă! Vacanța deja a început, iar cei doi verișori ai mei, Constantin și Ovidiu au sosit la mine. Ne făcuserăm de mult planuri în legătură cu forturile de zăpadă, oamenii din omăt și derdelușurile lucioase ca gheața pe care le vom face. Problema noastră cea mai mare era că nu ninge.

Priveam cu toții pe geam și oftam. Peisajul de afară era dezolant: copacii erau dezgoliți, ici-colo o frunză se agăța cu disperare de firava crenguță pe care crescuse, iar în tot acest peisaj domnea un vânt mușcător și rece ce ne ținea în casă.

În tot acest timp, din bucătărie ieșeau mirosuri din ce în ce mai ademenitoare. Nici nu ne-a strigat bine să venim la masă și deja eram așezați pe scaune. Am mâncat cu poftă și am reușit să mai uităm de supărarea noastră. Am mulțumit bunicii și apoi, ghiftuiți, ne-am tolănit care mai de care mai comod, pe patul larg al bunicii, unde Moș-Ene a început să ne dea târcoale.

Nu ne-am dat seama când ne-am trezit, însă atunci când am făcut-o, parcă mânați de un impuls necontrolat, ne-am îmbrăcat și am ieșit afară. Nici nu am închis bine ușa în urma noastră că, deodată, casa a dispărut și tot peisajul din jurul nostru s-a transformat.

Am început să mă uit în jur și am rămas surprins de schimbările rapide: copacii, înainte dezgoliți, acum erau acoperiți de un strat dur de gheață; până la ultima, frunzele au fost înlocuite cu țurțuri amenințatori, iar vântul mușcător dinainte a făcut loc fratelui său mai mare, crivățul.

Ceea ce mi-a atras atenția însă au fost doi oameni de zăpadă. I-am privit curios și tocmai voiam să le arăt verișorilor mei, însă ia-i de unde nu-s! Am început să-i strig speriat și mare mi-a fost mirarea când în locul lor mi-au răspuns oamenii de zăpadă.

- Suntem aici, Iuliane! Tu unde ești?

Pe loc mi-am dat seama că ceva e în neregulă, însă descoperirea a fost și mai mare: ne transformaserăm în oameni de zăpadă!

- Tot aici sunt și eu. Nu vă îngrijați, însă am impresia că ne-am transformat în oameni de nea. Încercați să vă apropiați de mine.

În același moment cele două figurine au început să se apropie de mine. În spaima noastră am auzit o voce de înger venind din spatele nostru:

- Nu vă temeți! Aceasta este o vrajă ce poate fi ridicată doar cu ajutorul comorii dragonului de smarald.

Vocea aceea venea de la o femeie îmbrăcată într-o rochie albă, croită din fulgi de nea și trandafiri înghețați. Părul lung și auriu se întindea peste umerii albi ai doamnei. Fața ei avea trăsături diferite față de noi: ochii erau de un profund albastru, iar nasul și urechile erau puțin ascuțite. Pielea ei albă se reflecta în lumina soarelui sclipind ca un diamant.

- Și cum vom putea ajunge la acea comoară?

- Veți pleca într-o aventură periculoasă pentru a găsi comoara cu ajutorul acestei hărți. Pentru a pleca în această aventură, aveți nevoie de trei calități: curaj, inteligență, bunătate. Acum apropiați-vă pentru a vedea calitățile voastre.

Apropiindu-se de noi, a suflat cu un aer rece asupra noastră, iar pe rând ne-a luat să ne spună câte ceva:

- Iuliane, tu ai bunătate și inteligență, dar îți lipsește curajul.

- Mulțumesc, prințesă!

- Ovidiu, tu ai bunătate și curaj, dar îți lipsește inteligența.

- Știi, prințesă!

- Iar tu, Constantin, ai curaj și inteligență, dar

îți lipsește bunătatea. Nici unul dintre voi toți nu aveți toate cele trei calități, dar împreună veți reuși. Aveți binecuvântarea mea și vă urez drum bun!

Noi am plecat în căutarea comorii. Am mers ce am mers până când am ajuns la un lac înghețat de o strălucire imensă și mare.

- Pentru a ne continua drumul, trebuie să trecem dincolo de lac, rosti cu amar cuvintele Iulian.

- Dar cum, întrebă Constantin.

- Simplu. Dacă mergem ușor pe gheață până la celălalt mal, vom putea trece.

Așa am și făcut. Numai că ajungând la mijlocul lacului, am auzit pocnituri și rupturi sub gheață.

- Fugiți!

Alergând spre mal, Ovidiu a căzut la sfârșit. Eu cu Constantin am încercat să-l ridicăm și la un moment dat am simțit cum cineva îl împinge.

Scăpând de acest obstacol, ne-am continuat drumul.

Simțind că suntem din ce în ce mai aproape de comoară, am dat peste o pădure de smarald scăldată în cântece de păsărele. Intrând în ea am descoperit că în interior era beznă și se auzeau zgomote ciudate. Fix când credeam că am trecut de obstacole am dat de altul. În fața noastră apăruse un lup mare, gri și fioros, care după părerea noastră credem că voia să ne mănânce.

- Și acum ce facem? întrebă Ovidiu.

Fără să audă nici un cuvânt, a văzut cum Constantin a luat-o la fugă. Văzând că celorlalți le este frică, am luat un bulgăre de zăpadă și l-am aruncat spre lup.

- Ce dorești, bestie?

În timp ce se învârtea, bulgărele se mărea din ce în ce mai mult, lovind cu putere animalul, și am scăpat și de această dată.

Continuându-ne drumul, am ajuns lângă peștera dragonului. Am văzut că acesta dormea. Am observat solzii lui mari ce se reflectau în lumina soarelui și nuanța lor ce era de un verde-albăstrui. Corpul avea o formă ciudată. Constantin vede că între coapse are înfipt un ghimpe.

- Și acum cum luăm comoara?

- Hei, uite-o acolo. Ce-ar fi dacă am lua-o? Doar animalul doarme.

- Nu, stați! zise Constantin. Cred că mai bine i-am scoate ghimpele. Pe săracul dragon îl deranjează.

Așa am și făcut. Scoțându-i ghimpele, dragonul a început să scoată zgomote ciudate. Am observat că rana se închidea ușor, ușor.

- Mulțumesc, copii! Eu de fapt nu dormeam, voiam să văd dacă îmi ia cineva cufărul. Dacă v-ați fi apropiat de el, acum ați fi fost mâncați. Pofțiți, în semn de recunoștință vă dau cufărul meu cu comoara.

- Mulțumim, mărite dragon!

Luând cufărul am plecat spre casă.

Ajungând înapoi, i-am dat zânei cufărul.

- Pofțiți cufărul, Maiestatea Voastră! Acum dezlegați-ne vraja!

- Mulțumesc, copii! și în acel moment zâna ne transformase la loc.

- Dar nu ați zis că aveți nevoie de cufăr pentru a dezlega vraja?

- Copii, de fapt acesta a fost un test pentru a vă descoperi și celelalte calități. Vraja a fost pusă chiar de mine, iar voi ați reușit să scăpați din lac și de lup cu ajutorul meu. De acum tu, Iulian, te vei numi Iulian cel Curajos; Ovidiu, tu te vei numi Ovidiu cel Înțelept, iar tu Constantin te vei numi Constantin cel Bun.

- Mulțumim, prințesă!

- Iar în dar că ați ajuns la bun sfârșit cu misiunea, vă dau acest cristal sub forma unui fulg de nea.

- Mulțumim!

Punând mâna pe cristal, un șoc electric ne-a cuprins și ne-am trezit. Uitându-ne din nou pe geam, am văzut cum ninge. Toți trei am început să sărim în sus de bucurie.

Mereu visele cele mai ciudate le trăiești iarna!

Maria Achirei, clasa a VII-a

Mari artiști

Lindsey Stirling

Cred că orice adolescent, mai devreme sau mai târziu, se regăsește în personalitatea altui individ, o persoană față de care ai doar sentimente de admirație și pe care vei tinde să o imiți. Cu alte cuvinte, acesta este primul pas atunci când, tineri fiind, ne găsim propriile noastre modele de viață.

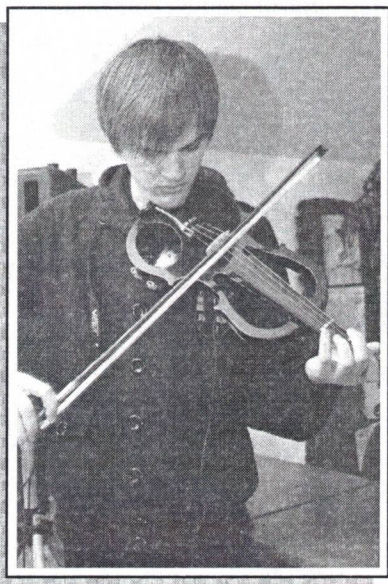
Și eu la rândul meu am trecut prin această perioadă, iar în ceea ce privește pasiunea mea pentru muzică, am avut și încă mai am o mulțime de astfel de modele, însă cel mai mult m-a inspirat o tânără violonistă din California, pe nume **Lindsey Stirling**, de la care am învățat faptul că nu contează cât de bine știi să faci un anumit lucru, contează cât de mult suflet pui în ceea ce faci.

Este deja o senzație pe internet, făcându-se remarcată prin videoclipurile ei, în care a reușit să combine armonios sunetele vioarei cu muzica modernă și în același timp cu dansul. Lindsey se ocupă de întregul scenariu al videoclipurilor sale, de la compunerea pieselor până la decor și coregrafie. Dansul contemporan vine în completarea unui artist ce pare să-și fi găsit drumul în industria muzicală fără a depune un efort suplimentar celui de a se cunoaște pe sine.

Atracția sa pentru muzică a apărut la o vârstă extrem de fragedă, Lindsey începând să ia lecții de vioară încă de la 5 ani, după rugăminți insistente adresate părinților ei. Însă muzica clasică nu o atrăgea prea mult pe tânără artistă, iar vioara a început să devină plictisitoare. Nu după mult timp a realizat că acest instrument poate depăși acele bariere clasice și așa muzica a devenit o distracție pentru ea.

Succesul și celebritatea le-a căpătat datorită talentului și stilului muzical original, reușind să plieze perfect vioara cu muzica contemporană.

„Stilul meu muzical este o reflexie a personalității mele. Prin intermediul lui sper să pot împărtăși convingerea mea că nimeni nu ar trebui să se ferească din a fi și a se comporta întocmai personalității sale.”

Mici artiști

Lucian Cădere

Preferința pentru un astfel de artist nu este întâmplătoare. Lindsey Stirling reprezintă artistul complet: mănuiește cu precizia orologiului un instrument muzical pe care-l completează cu pașii delicați ai dansatorului desăvârșit, totul stingându-se vocal în notele suave ale unui glas plin de emoție. Sunt doar câteva din calitățile artistice pe care Lucian Cădere le-a descoperit la începuturi la Lindsey Stirling, urmând ca încetul cu încetul să se regăsească în ele. Curiozitatea artistică a tânărului elev a început cu un acordeon, împlinirea artistică s-a datorat clapelor, iar desăvârșirea s-a produs odată cu mânuirea instrumentelor cu coardă. Pentru un artist autodidact care a cunoscut succesul muncind cu sârguință, depășindu-se de multe ori pe sine, rezultatele obținute sunt motive de mândrie personală și colectivă.

Acestui MIC artist local îi datorăm multe din succesele obținute la concursurile școlare și extrașcolare. El este compozitorul imnului liceului, el este fața nevăzută a tuturor intervențiilor muzicale din activitățile noastre școlare. Este maestrul programelor de compoziție artistică. Diploma personalizată a Liceului, sigla sunt două din reușitele sale. Ca să concluzionăm: tânăr licean în haina unui artist mare. Și pentru că pe 11 aprilie 2013 împlineste 19 ani, echipa redacțională a revistei „Contează!” și echipa managerială a Liceului îl asigură de recunoștința lor și îi urează un viitor plin de realizări profesionale.

În fața unui elev dedicat activităților culturale și artistice, **NE ÎNCLINĂM**. La mulți ani **maestre!**

DIN PĂSIUNE PENTRU CIOCOLATĂ

Se spune că ciocolata este alimentul fericirii, cu toate că, cel puțin în primii ani de criză economică, consumul a scăzut simțitor, spun economiștii, cel puțin în România. Oricum, noi românii nu suntem frunțași la consumul de ciocolată, care continuă să se situeze la 1,7kg/an/locuitor, unul dintre cele mai reduse din Europa, comparativ cu 11/kg/locuitor în Europa de Vest.

Fără niciun temei științific, doar pe baza observațiilor, specialiștii apreciază că ciocolata se mulează personalității fiecărui consumator. Persoanele cu caracter puternic, sigure pe sine, energice, preferă ciocolata cu fulgi de cocos și coacăze tibetane, numite goji, în timp ce persoanele mai blânde și chiar timide preferă ciocolata cu portocale și mandarine, în timp ce bărbații iubesc gustul inedit al Wild at Heart. „Cu cât ești mai echilibrat emoțional, cu atât iubești sortimentele mai amărui și mai pure. Cu cât labirintul emoțional este mai complex, cu atât ești mai atras de sortimentele mai aromate”, explică un cofetar vestit.

Istoria ciocolatei începe cu două mii de ani în urmă, când cultura arborelui de cacao era practică în America de Sud. Boabele de cacao au trecut prin multe mâini în perioada sa de explozie, 1870 – Toblerone, Suchard, Cadbury erau concurenți puternici în acea perioadă –, dar a fost destinul lui Daniel Peter să inventeze, dintr-o dorință a sa puternică, ciocolata cu lapte. A adus-o pe piață împreună cu Henri Nestle și, de atunci, miliarde de tablete de ciocolată au bucurat consumatorii. Rămâne un aliment fără de care nu ne mai putem închipui viața, dar care trebuie consumat cu măsură.

Sortimentele cel mai des întâlnite sunt:

- ✦ **Ciocolata neagră** – este un amestec de cacao și unt de cacao cu zahăr. Ea conține minimum 35% cacao, proporția depinzând de fabricant.
- ✦ **Ciocolata cu lapte** – conține, conform reglementărilor UE impuse, un minim de 25% substanță uscată de cacao și 12 % substanță solidă de lapte (în general, lapte praf sau lapte condensat). Prima ciocolată cu lapte a fost lansată de elvețianul Daniel Peter, în 1875.
- ✦ **Ciocolata albă** – este ciocolata produsă din unt de cacao, zahăr, lapte, vanilie și alte arome. Nu conține cacao pudră sau alte preparate din cacao, de aceea are o culoare apropiată de alb.

România a importat în 2011 peste 38.400 tone de ciocolată, în creștere cu 16% față de 2010, în timp ce exporturile au fost în aceeași perioadă de aproape cinci ori mai mici, respectiv de numai 8.000 de tone, potrivit datelor Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale. Valoarea importurilor de ciocolată s-a ridicat la 111 milioane de euro.

Teobromina este alcaloidul principal și parțial responsabil pentru efectul stimulator al ciocolatei (în anumite cantități este toxică pentru o parte dintre organismele animale, precum cai, câini, papagali, rozătoare mici și pisici, deoarece acestea nu sunt capabile să metabolizeze substanța chimică în sine).

Triptofan este un aminoacid esențial și un precursor al serotoninei. Cafeina este prezentă, dar în cantități foarte mici.

Este bine de știut despre producția de cacao:

- ✦ Europa și America de Nord sunt cei mai mari procesatori de cacao;
- ✦ Cantitatea de cacao măcinată din Europa a scăzut cu 17,8% în cel de-al doilea trimestru al anului 2012, comparativ cu aceeași perioadă din 2011, ajungând la 295.551 tone;
- ✦ Prețul la cacao fluctuează zilnic și a crescut în ultimele 10 luni, pe fundalul informațiilor despre incapacitatea țărilor din Africa de Vest de a livra acest produs pe piață;
- ✦ Côte d'Ivoire și Ghana, care exportă aproape 60% din boabele de cacao din lume, și-au vândut, de la mijlocul anului trecut, în mare parte, rezervele de cacao pentru anii 2012-2013;
- ✦ Côte d'Ivoire este unul dintre cei mai mari producători de cacao, care furnizează aproximativ 40% din cantitatea totală pe glob;
- ✦ Bazat pe previziunile din rapoartele de vânzări la nivel mondial, producția de ciocolată, în 2010, s-a ridicat la 83,2 miliarde de dolari, iar până în 2016 va crește cu 15%;
- ✦ Pentru a crea o jumătate de kilogram de ciocolată, sunt necesare aproximativ 400 de boabe de cacao.

„O profesie care oferă satisfacții nebănuite”

Orice entitate are cultura sa organizațională construită de și din oamenii săi, de și din obiceiurile, regulile, valorile sale. Ce este cultura organizatorică a unei școli dacă nu un mozaic de oameni și fapte? Poate vom reuși prin această revistă să măsurăm timpul prin oamenii și sufletele care au scris istorie în această școală, în lucrurile peste care și-au lăsat amprenta. Și nu sunt puține! Lucruri care ascund modestia și verticalitatea celui care a îndrăznit să se iscălească pe ele, lucruri care ascund talent, pricepere, îngăduință și sudoare.

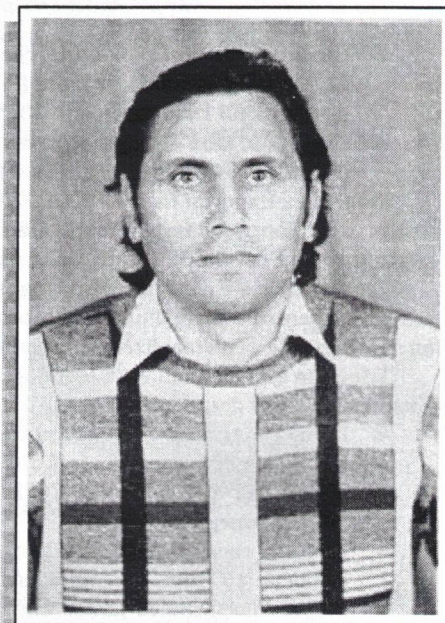
Și ce poate fi mai frumos decât să vorbești în limba lui Dumas despre curaj, loialitate și virtute? O lecție care s-a scris în mii de alte lecții, cu mii de alți oameni și cu același suflet mare. Pasiunea unui om dedicat profesiei sale.

Nu-mi place să vorbesc despre mine, dar îmi face o deosebită plăcere să-mi amintesc despre trecut; parcă așa îmi iau viața între palme și se duce până hăt departe, în copilărie.

„Inima mea nu are aripi și totuși deseori zboară” departe, la Bălăbănești, Galați, locul nașterii mele. Acolo cerul n-are margini, dar are stele, multe stele... Crângurile sunt pline de flori și de păsări.

În acest minunat colț de rai am copilărit și totodată am prins drag de carte. Dar „cum nu se dă scos ursul din bârlog”, tot așa și eu, cu strângere de inimă și cu durere în suflet, am plecat spre Calea Lactee din visurile mele pentru a mă realiza ca om. Astfel, am urmat cursurile Liceului Pedagogic din Bârlad și mai apoi pe cele ale Facultății de Învățământ Pedagogic din Bacău, specializarea Limba franceză.

Valurile vieții m-au adus în cele din urmă pe aceste meleaguri binecuvântate de Dumnezeu, cu miros de bună mireasmă duhovnicească și cu oameni minunați.

După 40 de ani de activitate didactică efectivă la catedră, privind în umbră, pot să spun că deși au fost urcușuri și coborâșuri, cum e și firesc, a fost frumos. În toți acești ani am fost apreciat cu calificativul „Foarte bine”, mi-am obținut gradele didactice și am îndeplinit vremelnice funcțiile de director educativ și de director adjunct.

De-a lungul timpului, ca o recunoaștere „pour la précieuse contribution de la FRANCOPHONIE”, mi s-a acordat o „diplomă” cu prilejul „Concours francophonie organisé par l'association échange-Roumanie et la Mairie de St. Just- St. Rambert, France” și titlul de onoare cu ocazia „Zilei Naționale a Francofoniei”, din partea Primăriei orașului Tg.-Neamț.

Dragostea nemărginită pentru copii m-a determinat să aleg profesia de dascăl. „Iubește, ca să fii iubit” a fost crezul meu profesional.

„Copiii sunt îngerii Domnului pe pământ”, iar eu, ca un bun creștin, mereu voi avea un loc în inima mea pentru EI.

Atât de mult am iubit copiii, încât toată viața mea mi-am dăruit-o pentru binele lor; nicio clipă nu m-am gândit să plec de la muncă, de la catedră, pentru un trăi mai bun, dar efemer.

Retrospectiv, îmi amintesc cu deosebită plăcere de toate activitățile francofone la care am participat și prin care am urmărit un dublu scop: însușirea corectă a limbii lui Voltaire și determinarea elevilor să iubească limba franceză. Bucuria copiilor a fost nespusă de fiecare dată și asta mi-a dat curaj și m-a făcut să persist...

Ce efecte au avut aceste strădanii ale mele? Nespuse; țin doar să amintesc câteva: mulți dintre elevii mei au ales cariera de profesor de limba franceză; foarte mulți au participat la concursuri francofone, cum ar fi cele organizate de Asociația „Echange-Roumanie” și de Asociația „Amitié Partage” (prilej cu care am obținut diplome și premii și bineînțeles amintiri de neuitat), iar marea masă de elevi, prin spirit de emulație, a luat parte la Festivalul Formațiilor Artistice și nu în ultimul rând la Olimpiada de Limba Franceză (obținând premii).

Mănat de dorința de a da totul pentru munca de la catedră, am găsit că e de datoria mea să vin în ajutorarea elevilor și desigur a profesorilor de limba franceză, publicând două cărți în limba franceză: „Pour apprendre le français plus facile”, vol. I, Editura „Lyceum”, Chișinău, și „Pour apprendre le français plus facile” vol. II, Editura Didactică și Pedagogică, București (la a III - a ediție, livrându-se până în prezent peste 10.000 de exemplare). Două posibile viitoare cărți sunt deocamdată în manuscris: „Au fil des poésies” și „French and english made fun français et anglais rendus amusants” (coautor, doamna profesoră Larisa Antal).

Tot exersând condeiul, am scris cartea de versuri (în limba română de această dată) „Din taina marilor sfere” (Editura „Universitas XXI”, Iași). Cartea are menirea să-mi realizeze un vis mai vechi și să-mi încununeze preocupările mele literare.

Revista de limba franceză „Pour vous, mes enfants” am editat-o dintr-o necesitate firească: pentru a face cunoscute preocupările elevilor pentru francofonie, atât în școală cât și în afara școlii (prin participarea la concursuri de reviste școlare) dar și pentru a le oferi elevilor încă un bun prilej de a se evidenția.

Cu prilejul împlinirii a 550 de ani de la prima atestare documentară a localității Bălăbănești, pentru merite deosebite în acțiunea de promovare în lume a identității satului, Consiliul Local al comunei mi-a acordat titlul de Cetățean de Onoare (pe data de 12.10.2010). Acest titlu mă onorează, dar în același timp mă obligă să mă implic mai mult în activitatea mea viitoare.

După cum e și firesc, pe lângă împliniri au fost și neîmpliniri, dar nu este locul și momentul să le amintesc acum. Totuși, un mare regret al meu este faptul că nu am avut posibilitatea de a lucra cu elevii într-un laborator fonetic. Nu a depins de mine, dar cine știe, poate peste ani... Pentru mine însă timpul nu a mai fost răbdător.

Inima nu va uita nimic, nici clipa de acum n-o va uita, căci cine știe dacă peste ani își va mai aduce aminte cineva de trecerea mea vremelnică prin această minunată școală?

Dacă ar fi să încep acum o carieră, în mod cert aș alege tot pe cea de profesor și tot de limba franceză. Este o profesie care oferă satisfacții nebănuite... Păi ce-i mai frumos decât să te vezi mereu copil și să te bucuri de fiecare reușită? Răsplata muncii tale este în cer, nu pe pământ!

Vă iubesc nespus pe toți, deopotrivă. Vă prețuiesc enorm. Să fiți tari și demni!

Vă sărut cu sufletul

Prof. Ioan Balaban

De-ale vieții!

De trei lucruri nu te poți încredința decât în trei anume împrejurări: curajul nu se cunoaște decât atunci când e pus la încercare, înțelepciunea când este ofensată și prietenia în nevoi.

Acela care nu se teme de nimeni nu va găsi pe nimeni să se teamă de el.

Pasul cel mai greu de făcut e la intrare.

Bine te-am găsit, Capitală!

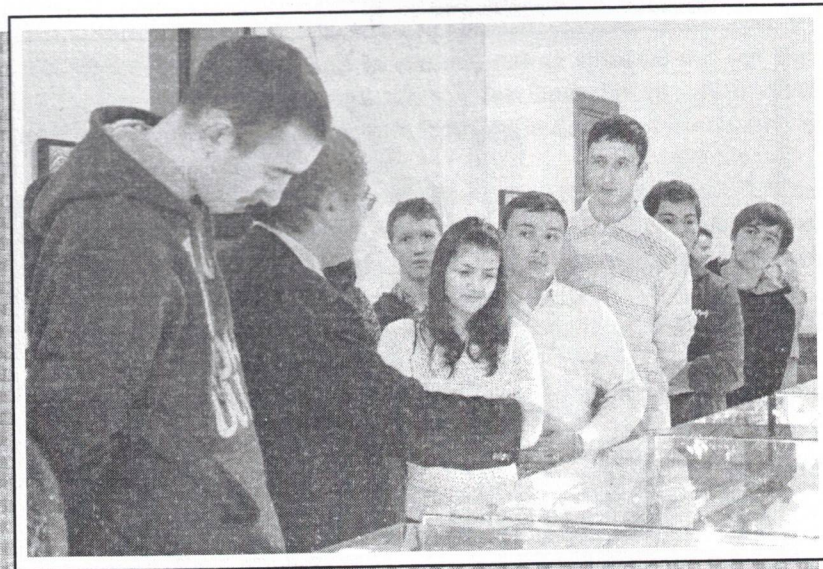

În urma unei propuneri destul de tentante, pe data de 16 decembrie am urcat din nou în autocar, pentru a descoperi ceea ce nu știam despre alte locuri. De această dată am pornit spre București, o capitală mică pentru alții, dar mare pentru noi. Cel care a organizat această excursie, ca în fiecare an, a fost domnul profesor Romeo Roman. Împreună cu dânsul, eram aproximativ treizeci de persoane, mai mari sau mai mici. Majoritatea eram elevi, însoțiți de doamna directoare Karina Cojocariu, de doamna bibliotecară și de doamnele secretare Liliana Zaharia și Claudia Ghilan.

Deși timpul a fost scurt, majoritatea fiind furați de drumul pe care am fost nevoiți să-l parcurgem cu puțină dificultate, datorită vremii specifice iernii, am reușit să vizităm multe locuri care ne-au dezvăluit din secretele lor, prin intermediul unor oameni foarte amabili. Oboseala părea să fie o problemă, dar nu și pentru noi! Discuțiile plăcute, jocurile și glumele au făcut în așa fel încât să nu simțim cât de lung este drumul până acolo.

Ajunși în București, am fost cazați la un cămin din cadrul Facultății de Teologie „Justinian Patriarhul”. Am avut parte de cele mai bune condiții, totul gratuit, datorită unor oameni speciali. După ce a mers fiecare în camera lui pentru a lăsa bagajele, am ieșit din nou. Drumul a fost mai scurt, doar până la Muzeul Național de Istorie Naturală „Grigore Antipa”. Patrimoniul acestui muzeu este format din peste 2 milioane de piese, grupate în diferite colecții zoologice, paleontologice, de minerale și roci și etnografice. Într-adevar, la început am crezut că este un spațiu nu foarte mare, cu câteva elemente speciale. La finalul vizitei însă, am aflat că acesta este amenajat în așa fel încât să poți să afli despre tot ce este acolo într-o anumită ordine, fiind foarte multe încăperi. Am dat peste multe animale, roci și oase, încât nu am reușit să ne uităm cu foarte mare atenție la toate. Am văzut totuși că erau din cele mai rare, de care nu auziserăm până în acel moment. Am rămas impresionați.

După vizita la muzeu, domnul profesor ne-a promis câteva ore de relaxare și bună dispoziție. Făcând o plimbare de seară, înainte de a merge la teatru, am dat peste un spectacol de Crăciun, organizat în fața Băncii Naționale. Am stat câteva minute acolo, ne-am bucurat de atmosfera caldă care s-a creat în jurul scenei și al bradului extrem de frumos, apoi am plecat unde ne propuseserăm. Am mers la Teatrul de Revistă „C. Tănase”. Ne-am întâlnit cu „Arca lui Nae și Vasile”, fiind foarte încântați de întreg

spectacolul: interpretare, costumații, muzică, decor și dans. Am văzut acolo foarte mulți oameni talentați, care fac totul cu dăruire, pasiune și dragoste și care știu să cucerească publicul din primele minute, fără să aștepte prea multe în schimb.

După ce ne-am încărcat bateriile dormind, a doua zi am mers la Banca Națională.

Obiectivul fundamental al acestei instituții extrem de importante îl reprezintă asigurarea și menținerea stabilității prețurilor. Nu mulți au voie să viziteze acest loc în interior, fiind vorba de unul cu reguli mult mai stricte. Am avut însă șansa să vedem acea clădire mare, cu un design extrem de interesant, care adăpostește un muzeu al monedelor, fiecare reprezentând o întreagă istorie a banilor din România. Până să mergem acolo nu știam că există o clădire așa frumoasă în țara noastră și nu înțelegeam într-adevăr

rolul ei. Am primit însă toate informațiile de care aveam nevoie și ne-am schimbat oarecum viziunea anterioară. De acolo, o domnișoară, angajată a băncii, foarte prietenoasă și comunicativă, ne-a condus până la locul în care se produc banii. Pe drum am aflat extrem de multe lucruri de la dânsa, care ne-a răspuns cu răbdare la toate întrebările adresate, pline de curiozitate. Nu am putut vedea exact cum se fabrică monedele, fiind unele lucruri care un se pot dezvălui tuturor, însă am aflat multe din secretele lor. În același timp am dat peste alți oameni foarte talentați, dar și muncitori, care lucrau manual obiecte bisericesti, cu multă răbdare și pricepere, lucru care ne-a uimit.

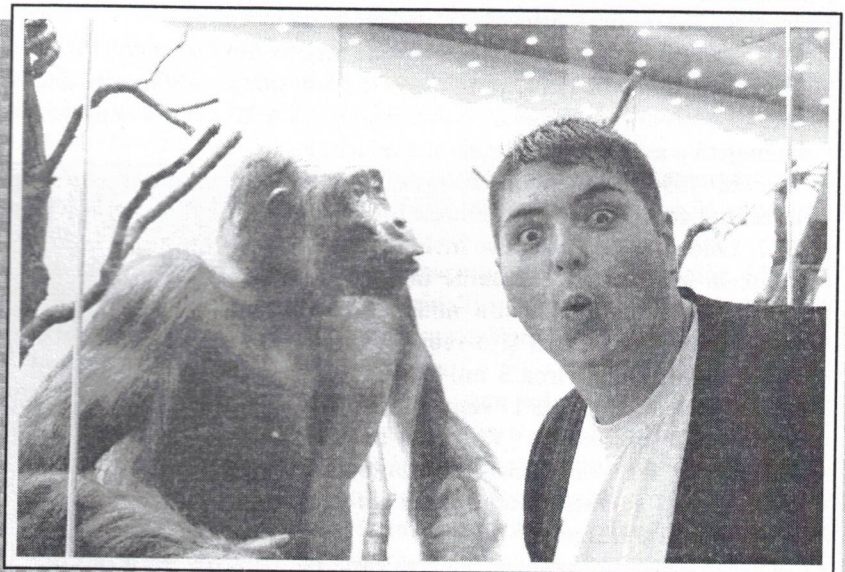
Dar iată că am ajuns și la Radio România Actualități. Cu multă amabilitate am fost conduși în diferite studiouri și am primit informații legate de toată activitatea desfășurată acolo. Deși aparent simplu, am aflat că este nevoie de multe cunoștințe pentru a lucra în acest domeniu, fiind vorba mereu de lucruri noi, care cuprind și alte zone de activitate. Știrile oferite trebuie să fie mereu adevărate și cât mai recente, pentru a fi oferite oamenilor care au mare încredere în ceea ce aud la radio.

După ce am bucurat mintea și inima, ne-am gândit că ar fi cazul să mulțumim și corpul nostru, așa că am mers să mâncăm câte ceva.

Auzind însă de patinoar, mulți dintre noi am uitat de foame și am mers direct acolo. Ne-am relaxat și am patinat pe o muzică ce transmitea în jur doar bună dispoziție. Cei care au mâncat mai devreme au mers la cumpărături și au căutat cele mai frumoase lucruri la cele mai convenabile prețuri.

La finalul acestei excursii am realizat cu toții că timpul scurt nu a fost o problemă, așa cum părea la început, și oboseala nu a reușit să ne doboare. Fără să ne dăm seama, am îmbinat buna dispoziție a unei călătorii cu autocarul alături de persoane dragi și bucuria plimbării în aer liber cu activități legate de cultură și cunoaștere. Toate acestea sunt lucruri esențiale, de care avem nevoie zilnic și care ne fac viața mai frumoasă!

Maria-Magdalena Gavrioloia, clasa a X-a A

Muzeul de Istorie Naturală „Grigore Antipa”

Muzeul de Istorie Naturală „Grigore Antipa” din București a fost înființat în 1865 de domnitorul Alexandru Ioan Cuza. Primul director al Muzeului a fost Grigore Ștefănescu, profesor de geologie și paleontologie la Universitatea din București. Acesta a condus muzeul timp de 28 de ani, timp în care a îmbogățit în special colecțiile de geologie și paleontologie. Grigore Antipa devine director în anul 1893 și conduce muzeul timp de 51 de ani. După anul 1933, instituția îi va purta numele. Acesta întreprinde o reorganizare radicală a Muzeului, înființând și secția de antropologie și cea de etnografie. Antipa angajează doi asistenți, Robert Ritter von Dombrowski, un bun ornitolog, care lucrează timp de 21 de ani și îmbogățește colecțiile, și Arnold Lucien Montandon, un

naturalist care va lucra timp de 11 ani, ocupându-se de colecțiile de insecte, pe care le îmbogățește cu 24.240 de exemplare.

În data de 24 mai 1908, după ce a avut loc aranjarea colecțiilor și terminarea prezentărilor și dioramelor, noul muzeu este inaugurat în prezența lui Carol I și a familiei regale. Cu acest prilej au fost deschise pentru vizitare 16 săli, dintre care una cuprindea 4 diorame biogeografice (Deșertul Sahara, savana africană, preria americană și tundra), printre primele realizate în lume.

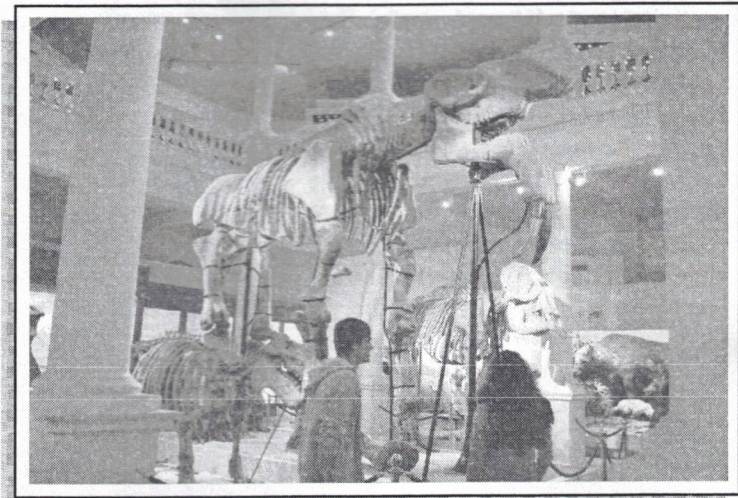
Muzeul are de suferit de pe urma cutremurului din anul 1940 și a bombardamentelor americane, sovietice și germane din anul 1944, an în care Grigore Antipa se sfârșește din viață la vârsta de 77 de ani. Între anii 1948 și 1949 muzeul este renovat, fauna României fiind expusă separat în cinci săli aflate la etaj, iar la parter este amenajată o aulă pentru cursuri și conferințe.

În 1996 începe consolidarea clădirii muzeului, șubrezită de cutremurele din 1940, 1977, 1986 și 1990. Muzeul se închide pentru public în 1997 și se redeschide în 1999. În 2008 muzeul se închide din nou pentru o nouă renovare a clădirii și o reorganizare a conținutului. După circa 3 ani de renovări, muzeul se redeschide pe 17 septembrie 2011, într-o nouă prezentare. Vitrinele au fost regândite, iar monitoarele, butoanele interactive și ecranele tactile oferă un plus de informații și imagini.

Muzeul este organizat pe trei zone de vizitare:

- la demisol este zona „Biodiversitatea României”;
- la parter sunt prezentate ecosisteme de pe toată suprafața pământului;
- etajul este rezervat istoriei și preistoriei umane, etnologiei, mineralogiei, entomologiei și biologiei marine.

În prezent, patrimoniul muzeului este format din peste 2 milioane de piese, grupate în diferite colecții: zoologie, paleontologie, de minerale și roci și etnografie.

Mara Cojocaru, clasa a VI-a C

Rezervația de Zimbri și Faună Carpatină „Dragoș-Vodă”

Rezervația de Zimbri și Faună Carpatină „Dragoș-Vodă” este una dintre cele patru rezervații de zimbri existente la noi în țară și este catalogată ca fiind una dintre cele mai mari rezervații exclusive zimbrilor din Europa. Situată în nordul județului Neamț, pe raza comunei Vânători-Neamț, în apropierea Mănăstirii Neamțului, rezervația reprezintă unul dintre cele mai vizitate obiective turistice ale județului.

Rezervația de Zimbri și Faună Carpatină „Dragoș-Vodă” a fost înființată în anul 1968, se întinde pe aproximativ 11.500 ha și este una dintre cele patru arii protejate incluse în Parcul Natural Vânători-Neamț.

Din cronică Ocolului Silvic Târgu-Neamț aflăm următoarele:

„Primele exemplare de zimbri, în număr de trei, originare din Polonia, au fost aduse în anul 1970, dându-li-se numele de Rarău, Roxana și Raluca.

În anul 1974 se nasc primele două exemplare de zimbru în cadrul rezervației: Rosina – femelă și Roco – mascul; în același an rezervația găzduiește filmarea unor secvențe de vânatoare pentru filmele „Frații Jderi” și „Ștefan cel Mare – Vaslui, 1475”.

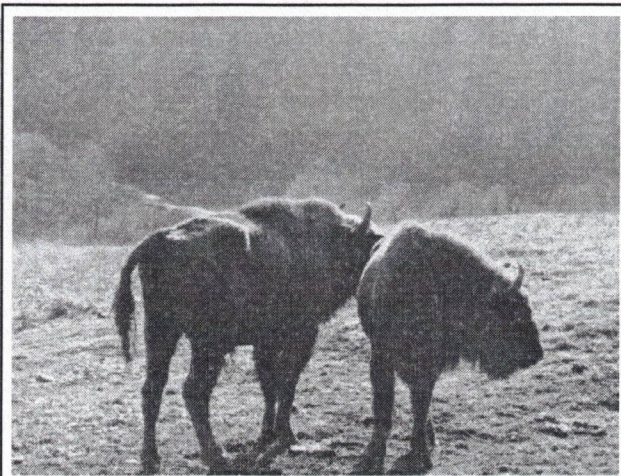
În anul 1975, la începutul lunii august, toți cei 5 zimbri, sătui de captivitate, reușesc să rupă gardul subred al țarcului și ajung pe piscul Brăileanca și în poiana Grajduri, unde consumă din belșug coajă de carpen, fag, frasin și chiar brad, sortimente care le lipseau în țarcuri. După 3 săptămâni au fost readuși cu mari dificultăți în rezervație. În același an, la sfârșitul lunii august, moare femela Roxana, ca urmare a efortului la care a fost supusă cu ocazia filmării secvențelor de goană pentru filmul „Ștefan cel Mare – Vaslui, 1475”, cumulate cu efortul readucerii în țarcuri și cu o boală mai veche.

În anul 1978, după desființarea Rezervației de la Poiana-Brașov, se mai aduce un mascul în rezervația de la „Dragoș-Vodă” astfel încât efectivul de zimbri se ridică la 10 exemplare. Tot în acest an se aduc în rezervație doi mufloni, un lopatâr și fazani de decor aurii, argintii și comuni.

În anul 1982, s-au transferat la Rezervația de Zimbri Bucșani-Neagra următorii zimbri: Medalist, Mentol, Metocika, Meringhia și Robu, rămânând în Rezervația „Dragoș-Vodă”, zimbrul Rarău și zimbroaica Ravena.

În anul 1998 s-au adus de la Rezervația de Zimbri Bucșani-Neagra trei zimbri: Rodion, Rochita și Rodia. Tot în cadrul rezervației se află un număr de trei iazuri (Zimbrilor, Cerbilor și Căpriorilor), bogate în faună piscicolă și loc de popas pentru unele specii de avifaună pentru pasaj, oaspeți de toamnă și iarnă. Începând cu anul 2002, rezervația beneficiază de un program de modernizare și îmbunătățire a spațiilor destinate de cazare cât mai aproape de mediul lor natural, în cadrul proiectului „Managementul conservării biodiversității” implementat de către Administrația Parcului Natural Vânători-Neamț.

(Fotografii realizate la data de 4.11.2012.)

FEMEI CARE AU SCHIMBAT LUMEA

Sunt femei al căror nume este foarte cunoscut sau femei care nu se bucură de o notorietate atât de mare, dar de ale căror produse ne folosim zilnic sau despre care am auzit cu siguranță. Sunt femei care s-au luptat cu prejudecățile vremii și au arătat că, de multe ori, într-o lume a bărbaților au la fel de multe calități ca și aceștia. Sunt femeile care, prin determinarea și credințele lor, ne-au schimbat viața și din experiența cărora fiecare dintre noi are câte ceva de învățat.

JOSEPHINE COCHRANE

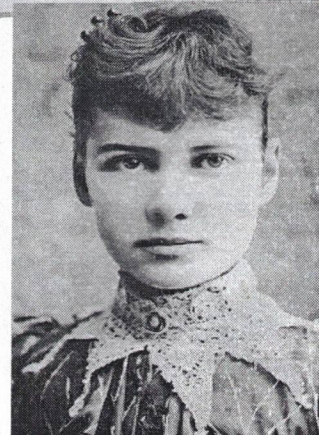
Unul dintre obiectele de uz casnic foarte folosite astăzi, mașina de spălat vase, a fost inventat de o femeie. Soție de politician, provenită dintr-o familie foarte bogată, Josephine Cochrane, născută în 1839 în Ohio, Statele Unite, obișnuia adesea să organizeze petreceri. Însă era mereu nemulțumită de faptul că porțelanurile sale erau ciobite de servitorii neatenți. „Dacă nimeni nu are de gând să inventeze o mașină de spălat vase, am să o fac eu”, se spune că ar fi exclamat aceasta. Zis și făcut. A măsurat vasele, a construit apoi compartimente din sârme pentru veselă – pahare, căni și farfurii –, iar acestea au fost așezate în interiorul unei roți puse într-un cazan de cupru. Vestea acestei invenții s-a răspândit repede, și Josephine a început să primească tot mai multe comenzi de la restaurantele din Illinois. În 1893, invenția sa a câștigat cel mai mare premiu la o expoziție de profil. În timp compania pe care o deținea s-a dezvoltat din ce în ce mai mult, iar în 1840 a devenit parte din Whirlpool.

MARIE CURIE

Savanta poloneză Marie Curie, născută Sklodowska, este unul dintre destinele excepționale ale lumii. Născută la Varșovia în 1867, Curie este prima femeie care a primit Premiul Nobel (pentru Fizică, în 1903) și prima persoană care a câștigat la două categorii diferite, (ea a mai obținut un premiu în 1918 pentru Chimie). Cercetările ei și ale soțului, Pierre Curie, au încununat studiile în domeniul radioactivității, introducând în fizică această noțiune. Dacă ea și soțul ei au fost laureați ai Premiului Nobel, niciuna dintre fiicele lor nu s-a lăsat mai prejos. Irène Joliot-Curie, împreună cu soțul ei au câștigat Premiul Nobel în 1935 pentru descoperirea radiației artificiale.

COCO CHANEL

Cine nu a râvnit cel puțin odată la creațiile celebrei creatoare de modă Coco Chanel? Gabrielle „Coco” Chanel, născută în 1883, este femeia care a revoluționat industria modei. Ei i se atribuie „eliberarea” femeii din corset și faptul că a fost mereu adepta unei ținute chic, dar lejere. Chanel a fost prima femeie care a desenat și a purtat pantaloni extrem de feminini, obiect vestimentar care până atunci, cel puțin în concepția occidentalilor, erau atribuiți exclusiv bărbaților. Coco Chanel a fost singura creatoare de modă care a apărut în lista celor mai influente persoane din secolul XX, realizată de celebra revistă „Time”. De altfel ea a pus bazele unui imperiu nu numai în domeniul vestimentar, ci și în cel al accesoriilor și parfumurilor.

ANA ASLAN

Specialistă în gerontologie, Ana Aslan este recunoscută pentru că a inventat produsele care atenuează efectele îmbătrânirii, cunoscute și sub numele de „elixirul tinereții”. Născută în Brăila, în 1897, urmează Medicina, în ciuda împotrivirii mamei sale, iar la trei ani de la sfârșitul celui de al Doilea Război Mondial, în 1949, devine șefa secției de Fiziologie a Institutului de Endocrinologie din București și își începe cu adevărat munca în cercetare. Institutul de Gerontologie și Geriatrie, primul de acest fel din lume, a fost înființat în 1952, în 1974 a devenit Institut Național, iar după 1990 la numele instituției a fost adăugat Ana Aslan. Ana Aslan a dus o muncă asiduă alături de farmacista Elena Polovrăgeanu, iar din cercetările lor a rezultat medicamentul Gerovital H3, medicament gerontologic prin intervenția sa în mecanismele de îmbătrânire la nivel molecular și geriatric cu acțiune în bolile cronice degenerative ale vârstei a treia. Printre personalitățile care au beneficiat de aceste tratamente se numără: Mao Zedong, Charles de Gaulle, Pablo Picasso, Sir Winston Churchill, Charlie Chaplin, Marlene Dietrich, Aristotel Onassis, Korand Adenauer, John F. Kennedy.

STEPHANIE KWOLEK

Chimista care a inventat materialul antiglonț, cunoscut mai degrabă Kevlar, s-a născut în 1923, în Pennsylvania. Pasionată de științe, Stephanie Kwolek a sperat să poată strânge suficient și bani ca să se înscrie la Facultatea de Medicină, așa că și-a luat în 1946 o slujbă temporară. După aproape 20 de ani o găsim în cadrul aceleiași companii, Du Pont, astfel că după numeroase cercetări, a descoperit structura fibrei mai rezistente decât oțelul, cu ajutorul căreia aveau să fie salvate mii de vieți. Pentru descoperirile ei în domeniul chimiei polimerilor, a luat numeroase premii.

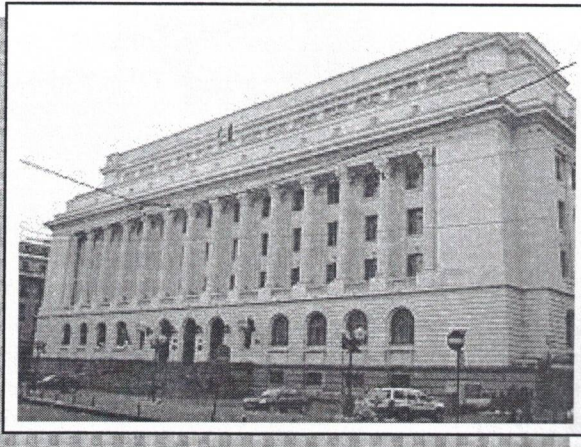
MARGARET THATCHER

Prima femeie prim-ministru în Marea Britanie, Margaret Thatcher s-a născut în 1925 în Gratham, un oraș din estul Angliei. Experiența tatălui său ca antreprenor, primar și prefect în micul oraș de provincie, a ajutat-o și au familiarizat-o pe cea care urma să devină cunoscută drept „Doamna de fier”. Mandatul ei de prim-ministru a fost unul dintre cele mai lungi din secolul XX, din 1979 până în 1990. De fapt, Margaret Thatcher a avut trei mandate consecutive la cârma Marii Britanii, timp în care a realizat reformele necesare pentru a reduce inflația; cu toate acestea, politicile sale economice au dus la creșterea șomajului de-a lungul guvernării sale.

BENAZIR BHUTTO

Prima femeie premier a unei țări musulmane, Benazir Bhutto va rămâne în istorie pentru faptul că a ajutat la trecerea Pakistanului de la dictatură la democrație. S-a născut în 1953, într-o provincie din estul Pakistanului, iar tatăl său a fost premierul Zulfikar Ali Bhutto. În 1982, la numai 29 ani, devine liderul unui partid de centru stânga, devenind prima femeie din Pakistan care a ajuns în fruntea unei formațiuni politice. În 1988, este aleasă prim-ministru al țării, la numai trei luni după ce a născut primul copil. A fost acuzată de abuz în serviciu și condamnată la câțiva ani de închisoare, astfel că a ales exilul. Ulterior, președintele Pakistanului îi acordă amnistia, în octombrie 2007. În decembrie 2007 este însă victima unui atentat sinucigaș în urma căruia își pierde viața.

Banca Națională a României

Banca Națională a României (BNR) este banca centrală a țării, având personalitate juridică. Aceasta este o instituție publică independentă, cu sediul central în municipiul București, și poate avea sucursale și agenții atât în municipiul București, cât și în alte localități din țară.

Banca Națională a fost înființată în anul 1880 cu un capital inițial de 30 milioane lei (din care 10 milioane capital de stat, restul de 20 milioane fiind capital privat, cu precădere al familiei Brătianu).

Prima bancnotă emisă de BNR a fost cea de 1000 lei, care a circulat până în anul 1933. Până în 1848, instituția numită Banca Națională a României a fost o instituție privată, controlată cu mână de fier de către

acționarii care, nu o dată, au sfidat guvernul propriului partid, PNL.

Palatul Băncii Naționale, clădirea veche a Băncii Națională a României, a fost realizată de Albert Galleron împreună cu Cassien Bernard, amândoi foști elevi ai lui Charles Garnier, realizatorul celebrei Opéra Garnier, cunoscută și ca Opera din Paris.

Obiectivul fundamental al BNR este asigurarea și menținerea stabilității prețurilor.

Principalele atribuții ale BNR sunt:

- ✦ elaborarea și aplicarea politicii monetare și a politicii de curs de schimb;
- ✦ autorizarea, reglementarea și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit, promovarea și monitorizarea bunei funcționări a sistemelor de plăți pentru asigurarea stabilității financiare;
- ✦ emiterea bancnotelor și a monedelor ca mijloace legale de plată pe teritoriul României;
- ✦ stabilirea regimului valutar și supravegherea respectării acestuia;
- ✦ administrarea rezervelor internaționale ale României.

Conform Legii nr.312/2004, conducerea BNR este asigurată de un Consiliu de administrație, compus din nouă membri, aleși de Parlamentul României pe o perioadă de 5 ani, cu posibilitatea reînnoirii mandatului. Dintre cei 9 membri, 4 aparțin direct structurii executive permanente a BNR: Guvernatorul și cei trei Viceguvernatori (dintre care unul este Prim-viceguvernator), ceilalți 5 membri nefiind salariați ai BNR.

Membrii Consiliului de administrație al BNR, cu nominalizarea conducerii executive, sunt numiți de Parlament, la propunerea comisiilor permanente de specialitate ale celor două Camere, pe o perioadă de 5 ani, cu posibilitatea reînnoirii mandatului. Potrivit legii, membrii Consiliului de administrație nu pot fi parlamentari sau membri ai unui partid politic și nu pot face parte din autoritatea judecătorească sau din administrația publică.

În cazul decompunerii Consiliului de administrație, completarea locurilor vacante se face pe funcția respectivă pe întreaga durată a mandatului. Revocarea din funcție a oricărui membru al Consiliului de administrație se face de către Parlament, dacă acesta încetează să îndeplinească condițiile necesare pentru exercitarea atribuțiilor sale sau dacă se face vinovat de abateri grave. Actualul guvernator al BNR este Mugur Isărescu.

Smaranda Grosariu, clasa a XII-a A

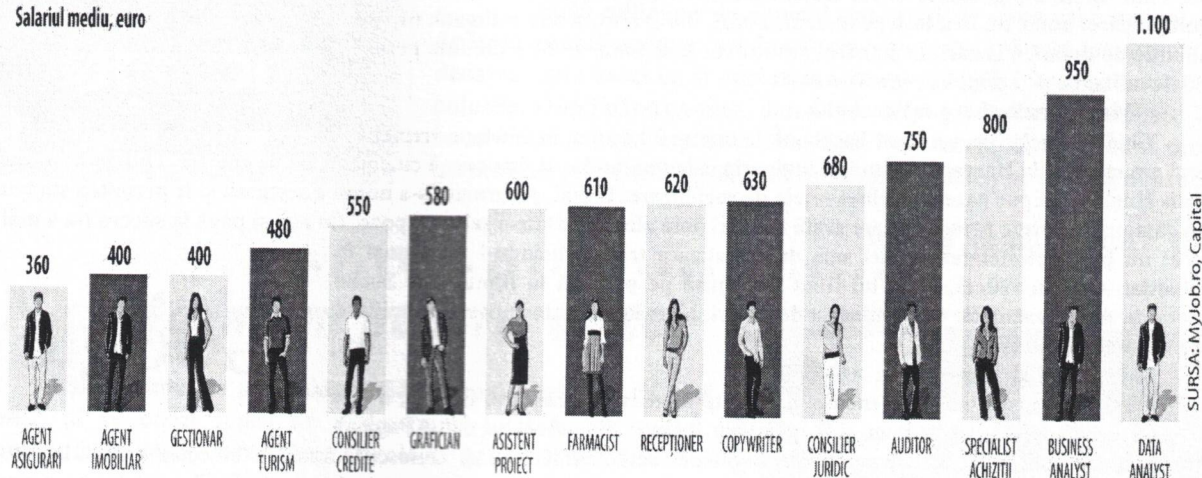
Scăderi pentru mai toate profesiile

Există meserii pentru care salariile s-au dublat din 2008 și până acum. La polul opus, angajați care altădată se lăudau cu venituri mult peste-medie au ajuns să câștige la limita supraviețuirii. În continuare, reproducem un tablou fidel al salariilor actuale din România.

În cea de-a doua categorie intră pe de o parte salariații a căror soartă profesională a depins exclusiv de sectoarele de activitate – atunci când s-au prăbușit acestea, s-au prăbușit și veniturile lor. Intră aici agenții de vânzări în domeniul auto și toți agenții de imobiliar: în cazul directorilor din real estate și construcții, scăderile au fost cele mai abrupte din economie, variind între 40% și 80%.

Vine, apoi, eșantionul doi: persoanele bine pregătite, obișnuite să lucreze pe proiect, mai rar cu contract nedeterminat de muncă și salariu fix, dar care depindeau, direct sau indirect, de industriile afectate de criză. Ne referim aici cu precădere la arhitecți și la managerii de proiect din construcții, specialiști ce altădată își

Salariul mediu, euro

permiteau să refuze joburi din lipsă de timp sau de compatibilitate cu finanțatorul, iar acum se mulțumesc cu orice proiect apărut pe o piață tot mai adâncită în recesiune. În cazul acestora, prăbușirea a fost mai lină, în piață vehiculându-se ponderi de circa 20% din venitul abținut înaintea crizei. În domeniul care face o figură aparte este mass-media, unde, potrivit unor estimări mai vechi, în anul crizei economice, și-au pierdut locul de muncă peste 6.000 de jurnaliști și angajați din sector. Și totuși, conform cifrelor Institutului Național de Statistică (INS), din 2008 și până acum salariile jurnaliștilor nu au cunoscut depreciere.

Potrivit celor mai multe voci din piață, 2013 va fi un an fără creșteri salariale. Un an, așa cum s-a tot spus, al stagnării. Iar acolo unde patronii se vor învoi și le vor da subordonaților un plus salarial, acesta nu va depăși, în general, rata previzionată a inflației, de 3,5%.

Foarte avantajați sunt programatorii care cunosc cele mai noi limbaje de programare sau care se pot adapta foarte rapid la cerințele în permanență schimbare specifice acestui domeniu. Salariul lunar brut al unui astfel de angajat poate depăși 2.000 euro încă din primii 3 – 5 ani de activitate. Și în BPO (Business Process Outsourcing), domeniu rezervat în ultimii ani studenților sau tinerilor absolvenți și deci unul dintre sectoarele cu cele mai mici salarii din piață, veștile sunt mai bune: după o creștere similară anul trecut, în 2013 va exista o continuitate foarte avantajoasă a evoluțiilor salariale, creșterea medie previzionată fiind de 6%.

Evoluție decentă, dar care nu va aduce mari schimbări în buzunarele tinerilor vorbitori de limbi străine care își încep cariera profesională în centrele de externalizare și care câștigă, în general, sub 450 de euro (în cazul unor limbi „obișnuite”, cum sunt engleza, franceza și italiana, dar care se pot dubla atunci când angajatul cunoaște limbi rare, precum japoneza, turca sau olandeza).

Un an 2013 care nouă, viitorilor absolvenți de liceu, ne aduce multe necunoscute.

(Sursa: Revista Capital)

Gabriela Marin, clasa a XII-a A

Antreprenori care ne-au schimbat viața

Puțini sunt cei care și-au imaginat cum ar fi viața lor fără Facebook, Google sau Microsoft. Născute din întâmplare sau ca urmare a unui plan bine definit în această direcție, aceste produse ne-au schimbat viața, iar cei care le-au creat au devenit modele pentru toți aspiranții la statutul de antreprenor de succes.

Astfel, produsele create de nume precum Bill Gates, Larry Page, Sergey Brin sau Mark Zuckerberg nu numai că au revoluționat industria, dar le-au și asigurat inventatorilor un loc în galeria figurilor contemporane unanim recunoscute și, în aceeași măsură, în rândul miliardarilor lumii.

Bill Gates > Microsoft

Aflat mult timp în fruntea topului celor mai bogați oameni de pe planetă, Bill Gates este cel care a revoluționat lumea calculatoarelor, aducând acest produs mai aproape de oameni. Fascinat de domeniul programării încă de la vârsta de 13 ani, deseori blamat pentru că ar fi pornit afacerea folosind practici neconcurențiale, Gates, împreună cu asociatul său, Paul Allen, a pus bazele uneia dintre cele mai mari companii de software din lume, al cărei nume nu mai lasă pe nimeni, astăzi, indiferent. Avere estimată: 61 de miliarde de dolari. Vânzări: la sfârșitul anului 2011, în lume au fost vândute peste 450 de milioane de exemplare din Windows 7.

Mark Zuckerberg > Facebook

Tânărul Zuckerberg a creat Facebook la numai 20 de ani, în 2004, pe vremea când era student la Harvard. A studiat ingineria calculatoarelor și, împreună cu colegii săi de cameră, Dustin Moskovitz și Chris Hughes, au pus bazele celebrei rețele de socializare. Inițial, programul s-a numit Facemash și le permitea studenților din campus să voteze persoana care arată cel mai bine alegând dintr-o serie de poze. De aici și până la succes nu a mai fost decât un pas, notorietatea rețelei sale de socializare transformându-l nu numai în miliardar, ci și în vedetă, viața lui fiind transpusă pe peliculă în filmul The Social Network. Avere estimată: 17,5 miliarde de dolari. Număr utilizatori: peste un miliard (din octombrie 2012)

Larry Page și Sergey Brin > Google

Unul dintre cele mai prietenoase și folosite motoare de căutare, Google, a fost creat de doi studenți – Larry Page și Sergey Brin. În anii '90, atât Brin, cât și Page au urmat studiile doctorale la Universitatea Stanford, acolo unde s-au și cunoscut. Apariția binecunoscutului motor de căutare se datorează într-o mare măsură pasiunii pe care Page a avut-o pentru lumea „www”. El a înțeles că nu numai numărul de pagini care au linkuri este important, ci și calitatea acestora, așa cum o cercetare academică trebuie să își dovedească originalitatea pentru a fi considerată valoroasă. Cei doi tineri au creat astfel sistem care „premia” linkurile relevante și le „penaliza” pe cele mai puțin bune, atingând luna iunie 2011 peste un miliard de utilizatori unici. Avere estimată: Larry Page: 18,7 miliarde de dolari. Sergey Brin: 18,7 miliarde de dolari

Jerry Yang și David Filo > Yahoo!

Cu o valoare de piață de aproape 20 de miliarde de dolari, compania Yahoo! a fost fondată în 1995 de tinerii Yang și Filo, ingineri electroniști care au absolvit Universitatea Stanford. Denumit inițial „Ghidul lui David și al lui Jerry în lumea web-ului”, portalul a luat denumirea de Yahoo! la începutul anului 1995. Yahoo fiind în principal destinat angajaților care ar fi urmat să exploreze lumea Yahoo! de la birou. În timp, Yahoo! și-a dezvoltat și un motor propriu de căutare și și-a modernizat serviciul de e-mail pentru a concura cu cel oferit de Google. Număr de utilizatori: potrivit estimărilor, Yahoo! are aproape 700 de milioane de vizitatori pe lună. Avere estimată: David Filo: 1,2 miliarde de dolari; Jerry Yang: 1,2 miliarde de dolari

Steve Chen, Chad Hurley și Jawed Karim > YouTube

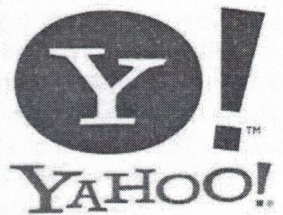
Cei trei foști angajați ai PayPal sunt cei care au creat YouTube, site-ul unde poți asculta, încărca și partaja cu prietenii fișiere video – fie că este vorba despre muzică, filmulețe scurte sau chiar filme. Ca mai toate poveștile de succes, și aceasta a început într-un garaj. Youtube s-a născut din frustrarea unuia dintre viitorii fondatori, care a avut probleme cu atașarea unui fișier video la un e-mail. Primul filmuleț care a fost postat pe site, în 2005, a fost intitulat „Me at the Zoo”. O mare parte din conținut este încărcat de către utilizatori individuali, cu toate că sunt și câteva companii care și-au făcut propriile canale pe YouTube. La numai 21 de luni după înființare, YouTube a fost cumpărat de Google. Număr de utilizatori: peste 800 de milioane de utilizatori unici la sfârșitul lui 2012. Vândut către Google pentru: 1,65 miliarde de dolari

Sursă: Income Magazine

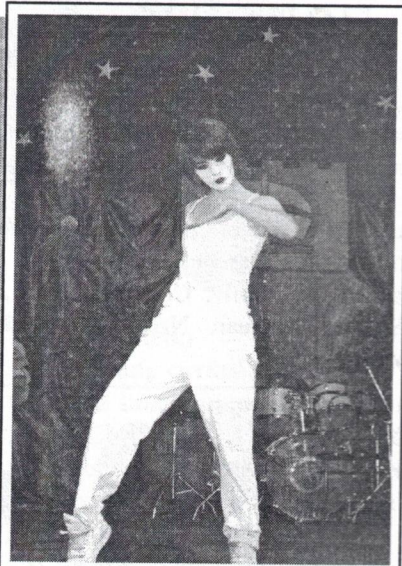
facebook

Google

Rareș Ravariu clasa a XI-a B

DANSUL - PASIUNEA MEA

Mottoul meu în privința dansului este: „Nimănui nu-i pasă că nu știi să dansezi bine. Doar ridică-te și dansează!” Mi-am ales acest motto deoarece multora le este frică să danseze, gândindu-se că se fac de rușine. Nu pot spune ce înseamnă dansul pentru mine, dar pot spune că și-a lăsat o amprentă bine definită asupra mea. Datorită dansului îmi pot exterioriza toate energiile negative pe care le dobândesc pe parcursul zilei sau al orelor petrecute fie la școală, fie în altă parte. Ca și muzica, teatrul, desenul, fotografia și celelalte arte, dansul nu poate fi definit, dar poate fi explicat, din punctul meu de vedere, ca o altă materie primă din care este alcătuit omul. Datorită lui ne putem arăta sentimentele față de oamenii care își fac timp să ne privească cum dansăm.

Există milioane de oameni pasionați de dans care nu pot da o definiție exactă acestui „sindrom” care nu te lasă să stai locului o clipă, deoarece este exact ca și cum ai încerca să îi explici unui orb cum arată culorile. După părerea mea, dansul nu se poate defini; el se poate simți în momentul în care pornești muzica. Pentru că, dacă nu ar fi muzică nu ar fi dans; eventual ți-ai crea tu propria muzică pe care să dansezi.

Isabela Nastase, clasa a XI-a A

Ne informăm pentru viitor

Și din nou, în săptămâna „Să știi mai multe, să fii mai bun!”, ni se oferă șansa de a descoperi lucruri noi. Astfel, împreună cu domnul diriginte și colegii de clasă, am decis să mergem într-o excursie la Bacău pentru a vizita Universitatea „Vasile Alecsandri”.

Această vizită la Universitatea din Bacău ar fi o deschidere posibilă, în alegerea noastră privind facultatea pe care o vom urma după terminarea liceului. Astfel, am avut ocazia de a cunoaște o echipă de profesori universitari care ne-au impresionat plăcut datorită vorbelor încurajatoare pe care ni le-au adresat.

Un lucru interesant: datorită echipamentelor educaționale din dotarea Universității, studenților le este mult mai ușor să pătrundă în esența lecțiilor și să participe cu interes la cursuri.

Am asistat la o prezentare generală a Universității, am vizionat un videoclip cu momente din viața studenților băcăuani, care ne-a fascinat cu adevărat, și am pornit să vizităm sălile de curs, laboratoarele și locurile de cazare. Am aflat că Universitatea „Vasile Alecsandri” din Bacău organizează pentru elevii claselor a XII-a cursuri de pregătire la matematică și limba română, spre a veni în sprijinul acestora în pregătirea examenului de bacalaureat.

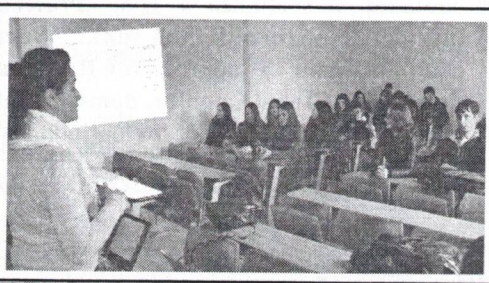
Am participat la două cursuri foarte interesante: unul de Comportamentul consumatorilor și celălalt de Contabilitate. Am observat că vocabularul științific folosit de profesori ne este cunoscut în mare marte, fapt care ne-a bucurat și mai mult.

La finalul cursului de contabilitate, am înțeles că această știință poate fi la fel de frumoasă precum marketingul... Depinde foarte mult de urechea pe care o folosești la receptarea mesajelor.

Am vizitat și biblioteca Universității, dotată cu toată tehnica și materialele necesare informării studenților, sala de lectură și cantina.

Mulțumim gazdelor noastre și în mod special doamnei conf.univ.dr. Laura-Cătălina Țimiraș, care ne-a însoțit permanent pe traseul universitar.

Stați, nu s-a încheiat totul! De fapt cu Universitatea a început excursia noastră și s-a sfârșit târziu în noapte, la Tabăra de la Muncel.

Cosmin Irimia, clasa a XI-a A

PROIECTUL NAȚIONAL „CREANGĂ... LA EL ACASĂ”

Luni, 1 aprilie 2013, a fost lansat la Colegiul Tehnic „Ion Creangă” Proiectul cultural „Creangă... la el acasă”, ediția a IV-a. Gazda acestui simpozion a fost doamna directoare, profesor Adriana Timofte.

La eveniment au fost invitate personalități precum domnul prof. univ. dr. Constantin Parascan, doamna conf. univ. dr. Claudia Costin și domnul conf. univ. Cosmin Iașeșen. Din partea Inspectoratului Școlar Județean Neamț a participat domnul prof. dr. Ioan-Romeo Roman.

Într-un cadru deosebit, ce nu poartă doar numele ci și amprenta marelui povestitor, s-au arătat pe rând oaspeților și

elevilor decoruri din povești, locuri de vie amintire, emoționante secvențe dramatizate. Atmosfera creată în școală te ducea cu gândul la minunata lume a năzdrăvanului Nică.

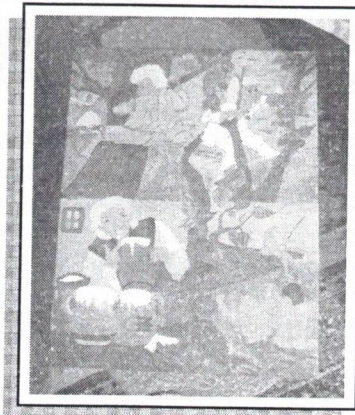
Proiectul-concurs s-a împărțit pe patru secțiuni. Eu am concurat la secțiunea a II-a, „Proiecte”, cu un tablou pe pânză, intitulat „Nu știu alții cum sunt...” Bucuria a fost foarte mare atunci când am văzut că lucrările vor fi evaluate de fostul meu profesor de desen de la Clubul Copiilor, domnul conf. univ. Cosmin Iașeșen. Am ascultat și am luat în calcul și criticile, dar și laudele juriului. Am fost emoționată și foarte fericită deoarece de ziua mea, pe 1 aprilie, am luat premiul I la secțiunea „Proiecte”.

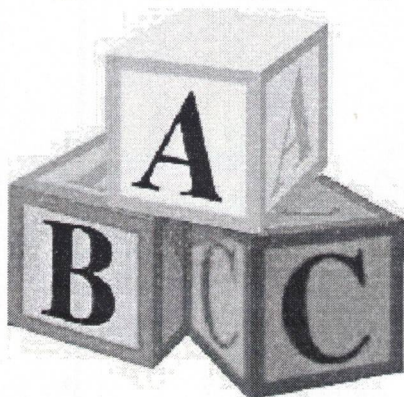

Marti, 2 aprilie 2013, s-a desfășurat a IV-a secțiune, cea de „Dramatizare”. Atmosfera deosebită a fost animată de elevii de la Seminarul Teologic din Dorohoi, care au fost răsplătiți de către public cu ropote de aplauze și de către juriu cu Marele premiu. La această secțiune au participat multe trupe, care ne-au introdus în minunata lume a lui Creangă.

Proiectul Național „Creangă... la el acasă” ne-a făcut să trăim alături de Nică, anii copilăriei noastre. Magna cum laude!

Elena-Florinela Alucăi, clasa a X-a B

Curiozități lingvistice

Știați?

- Cea mai lungă denumire de localitate din România ar putea fi **Stațiunea Climaterică Sâmbăta** (27 de litere), un sat din jud. Brașov.
- Cea mai lungă denumire de localitate din România formată dintr-un singur cuvânt: **Streisângeorgiu** (15 litere)
- Cea mai scurtă denumire de localitate din România: **Ip** (2 litere)
- Cel mai lung cuvânt din DEX alcătuit doar din vocale:

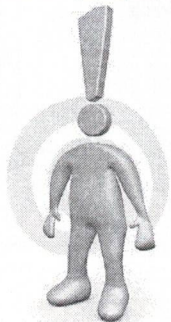
UIUIU (5 litere)

- Cel mai lung cuvânt care conține o singură
- Cele mai lungi cuvinte care conțin aceeași
LĂLĂIELILE, LILIALULUI,
- Cuvântul **ULTRAREVOLUȚIONAREI** principale repetate exact de 2 ori. Alte **EUROOBLIGAȚIUNEA** și
- Cel mai lung cuvânt care conține toate doar o singură dată:
- Cuvântul **AUTOÎNSĂMÂNȚĂRILE** română (**a, ă, â, e, i, î, o, u**)

consoană: **ACIOAIEI** (8 litere)

literă consoană: **CIOCOAICEL, LOAIALULUI** (10 litere)

(19 litere) are toate cele 5 vocale cuvinte cu aceeași proprietate sunt: **SEMIAUTOPROPULSATEI** cele 5 vocale principale (**a, e, i, o, u**) **BILDUNGSROMANESC** (16 litere) conține toate cele 8 vocale din limba

- Cel mai lung cuvânt care conține doar două vocale: **TRANSPLANT** (10 litere)
- Cel mai lung cuvânt care începe și se termină cu o vocală, iar în rest nu conține decât consoane: **ÎNSPRE**
- Cele mai scurte cuvinte care conțin toate cele 5 vocale principale (**a, e, i, o, u**) sunt: **OLEIAU, OUATEI, MOAIEU, NOAIEU** (6 litere), **AUOREI, BUBOAI, BUTOAI, OPIACEU, SEQUOIA, LUPOAI, URSOAI** etc. (7 litere)
- În DEX'98 sunt menționate 11 cuvinte care nu conțin niciuna din vocalele uzuale (**a, ă, â, e, i, î, o, u**). Aceste cuvinte sunt: **brr, hm, prr, pst, ss, sst, st, șt, țț, zvr**

- „C” este litera cu care încep cele mai multe cuvinte în limba română
- „Y” este litera cu care încep cele mai puține cuvinte în limba română
- Terminații rare (în DEX'98):
- **Q** – 0 cuvinte,
- **W** – 4 cuvinte (**LUDLOW, PARAFLOW, SHOW, SLOW**).
- **K** – 15 cuvinte (cel mai lung **ECOFEEEDBACK**),
- **Y** – 27 cuvinte (cel mai lung **CHARDONNAY**).
- Consoana cea mai frecventă în cuvintele limbii române este „R”, urmată de „T”
- În afara literelor „Q”, „W” și „Y” care nu sunt specifice limbii române, cea mai rară consoană în cuvintele limbii române este „X”, urmată de „J”.
- Cele mai lungi cuvinte în care fiecare literă se repetă exact de 2 ori: **ANGIONEFROGRAFIE** (16 litere) **CONCENTRATOARE, GANGLIONARILOR, MULTUMITORILOR** (14 litere) **CONCETATEANO, GLACIOLOGICA, INSANATOSITO, NEOTECTONICI, TRILATERALEI, CRIPTOPORTIC, MIRMECOCORIE** (12 litere).

AERISISERA, BASSEBALLE, CRANCENARE, GIGOLOULUI, INSISTENTE, OTOLITULUI, PROPTITORI (10 litere)

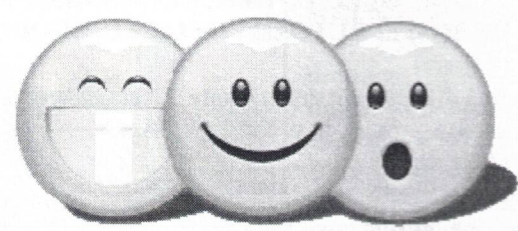
VA URMA

Culese de prof. Oana Filip

Cuprins

Pledoarie pentru ARS OECONOMICA	1
O amintire, un vis împlinit - Ana-Maria Filip, clasa a VIII-a B	2
O acuzare falsă - Andreea Țuțuiianu, clasa a VII-a C	3
Un sfârșit de școală emoționant - O vacanță aproape perfectă - Ioana-Karina Arsintescu, clasa a III-a	4
Anotimpurile și rostul lor - Ștefan Laiu, clasa a II-a B	5
Magia iernii - Ștefan Laiu, clasa a II-a B	5
Povestea de omăt - Un vis ciudat - Maria Achirei, clasa a VII-a C	6
Mari artiști ... Mici artiști	8
Din pasiune pentru ciocolată - Andreea Rucsăndescu, clasa a XI-a A	9
Mărturisirile unui profesor - Prof. Ioan Balaban	10
Bine te-am găsit, Capitală! - Maria-Magdalena Gavrioloia, clasa a X-a A	12
Muzeul de Istorie Naturală „Grigore Antipa” - Mara Cojocaru, clasa a VI-a C	14
Rezervația de Zimbri și Faună Carpatină „Dragoș Vodă” - Lidia Ungureanu - clasa a VI- a C	15
Femei care au schimbat lumea - Bianca Murariu și Clara Ungureanu , clasa a IX a-A	16
Banca Națională a României - Smaranda Grosariu, clasa a XII-a A	18
Salariile anului 2013: scăderi pentru mai toate profesiile - Gabriela Marin, clasa a XII-a A	19
Antreprenori care ne-au schimbat viața - Rareș Ravariu, clasa a XI-a B	20
Dansul - pasiunea mea - Isabela Nastase, clasa a XI-a A	21
Ne informăm pentru viitor - Cosmin Irimia, clasa a XI-a A	21
Proiectul Național „Creangă ... La el acasă” - Elena-Florinela Alucăi, clasa a X-a A	22
Curiozități lingvistice - prof. Oana Filip	23

Pagina de critică

Așteptăm propunerile și
sugestiile voastre pe adresa
revistaconteaza@yahoo.com

Mulțumim!

*Cu ocazia Sfințelor Sărbători ale Paștelui,
colectivul de redacție al revistei „Contează!”
vă urează multă sănătate, bucurii și împliniri.*

„Contează!”

**Apare sub egida Editurii „Egal” Bacău, tel./fax 0234/519803
ISSN 2069-5764**

**Coeditor: Liceul Tehnologic „Vasile Conta” Tg.-Neamț
Adresa redacției: Str. Radu Teoharie, nr.3, tel.: 0233/791228**

Email: revistaconteaza@yahoo.com

Colectivul de redacție:

Redactor-șef: Gabriela Marin

**Redactori: Andreea Țuțuianu, Ioana-Karina Arsintescu, Ștefan Laiu, Andreea Rucsăndescu,
Maria-Magdalena Gavriloaia, Mara Cojocaru, Lidia Ungureanu, Bianca Murariu,
Clara Ungureanu, Elena-Florinela Alucăi, Gabriela Marin, Rareș Ravariu, Isabela Năstase,
Cosmin Irimia, Smaranda Grosariu, Maria Achirei**

**Coordonatori, prof. Romeo Roman, prof. Daniela Cristea, prof. Karina Cojocariu,
prof. Oana Filip, prof. înv. primar Constanța Popa, prof. înv. primar Teodora Toarcăș**

Culegere text: Gabriela Marin, prof. Romeo Roman

**Corectura: Grupul „Româna corectă” al Facultății de Litere –
Universitatea „Vasile Alecsandri” din Bacău
(coord., conf. univ. dr. Ioan Dănilă)**

Prepress: Mariana Bistriceanu

Arc peste timp